

Tjuvarnas modus operandi

Plötsligt såg Asta att det var fler människor i gläntan. Hennes mamma och pappa var också där. Och Teddys pappa.

Det underliga var att ingen såg arg ut.

De verkade nästan ... stolta.

Yngve klappade Teddy på axeln. Sedan gjorde han likadant med Sigge.

– Bra jobbat, pojkar! sa Yngve.

Han riktade ficklampan mot föräldrarna.

– Ett föredömligt hanterat ärende. Pojkarna ringer er och ni ringer mig. Utan att först trampa omkring och förstöra eventuella bevis.

Asta och Bea smög närmare.

– Jag ska bara svänga runt bilen så kan vi använda strålkastarna som belysning, fortsatte Yngve.

Nu klev Asta och Bea ut i gläntan.

– Nämen, sa Astas pappa. Vad gör ni ute så här sent?

Asta förklarade att de bara gått ut för att ... hämta Beas cykel och blivit nyfikna när de sett blåljuset.

Gläntan lystes upp. Teddys pappa gick fram för att titta ner i en grop.

– Ni hade rätt pojkar, sa Teddys pappa. Det där är inget fornyfynd. Väskan ser alldeles ny ut.

Yngve lyfte försiktigt upp väskan ur gropen, ställde den på motorhuven och öppnade blixtlåset.

Alla andra ställde sig runt honom och bilen.

– Som jag trodde, sa Yngve.

Han lyfte upp ett halsband ur väskan.

– Bytet från kuppen mot Gavinis guld.

Sigge och Teddy stönade besviket.

– Jag var helt säker på att det var Ingjalds skatt, sa Teddy. Då hade vi blivit rika.

– Åh ja, sa Yngve. Det kan nog bli en substantiell remuneration ändå.

Sigge och Teddy gapade förvånat tills Teddys pappa viskande förklarade:

– Ni kan få en ganska stor hittelön.

Då lyste killarna upp igen. Yngve fick kalla det vad han ville så länge de blev rika.

– Vi borde få hit någon från guldsmedsaffären, sa Yngve. Är det någon som kan bistå med tips om hur vi ska gå tillväga?

Astas pappa tog upp mobilen och ringde Cesars mamma.

Inom en kvart var både Cesar och hans mamma på plats i gläntan i skogen.

Cesars mamma prickade av väskans innehåll mot en lista över det som hade stulits från affären.

– Det verkar vara allt! utbrast hon lättat. Åh, vilken tur!

Hon gav Teddy och Sigge varsin björnkram.

– Vilka hjältar ni är!

De fyra föräldrarna myste stolt vid sidan.

– Jo, öh, sa Sigge och slingrade sig ur greppet.
Yngve sa något om en belöning ...

– Tyst, Sigge! väste hans mamma – mindre stolt nu.

Men Cesars mamma bara skrattade.

– Det är klart att ni ska få en belöning. Jag vet inte från vem, men i värsta fall får jag väl betala själv. Det är det värt.

Sedan hejdade hon sig innan hon fortsatte:

– Men i så fall blir det nog inte lika mycket, är jag rädd.

– Äh, sa Sigge och Teddy med rodnande kinder. Det är inte så noga.

Då såg föräldrarna så där stolta ut igen.

– Tack vare er kan vi nog lösa flera liknande fall, sa Yngve. Vi misstänker nämligen att samma ligan ligger bakom en hel serie tillgrepp i trakten.

Det här ville alla höra mer om, och Yngve verkade trivas i strålkastarljuset.

– Jo, började han, för det första har vi nu chansen att få fram förövarnas fingeravtryck.

Sedan har vi lärt oss en hel del om deras *modus operandi*.

– Vänta, vad sa du nu? frågade Astas mamma.

– Deras tillvägagångssätt, förklarade Yngve.
Troligen har de grävt ner bytena från alla kupper
i närheten av brottsplatserna, för att kunna hämta
dem senare.

Men hur skulle det kunna hjälpa polisen?

– Det ger oss en chans att ... gillra en fälla, sa
han med lurig min. Men jag ber er att hålla tyst
om det här så länge.

Det lovade alla, och sedan kunde de nöjda och
glada bege sig hemåt.